

HØJESTERETS DOM

afsagt torsdag den 5. december 2024

Sag 30/2024

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T1

(advokat Gert Dym, beskikket),

T2

(advokat Peter Trudsø, beskikket) og

T3

(advokat Karoline Normann, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Roskilde den 2. marts 2022 (9-2506/2021) og af Østre Landsrets 8. afdeling den 12. januar 2024 (S-705-22).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Michael Rekling, Oliver Talevski, Jan Schans Christensen, Ole Hasselgaard og Mohammad Ahsan.

Påstande

Dommen er anket af T1, T2 og T3.

T1 har nedlagt påstand om frifindelse i sagens forhold 2-4 og forhold 9, 1. og 2. punkt, subsidiært formildelse og mere subsidiært frifindelse for påstanden om udvisning.

T2 har nedlagt påstand om frifindelse i sagens forhold 2-5 og forhold 11, subsidiært formildelse og mere subsidiært frifindelse for påstanden om udvisning.

T3 har nedlagt påstand om frifindelse i sagens forhold 2-4 og forhold 10, 1. og 3. punkt, subsidiært formildelse, mere subsidiært frifindelse for påstanden om frakendelse af dansk indfødsret og udvisning og mest subsidiært frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden har påstået skærpeelse.

Anbringender

T1 har anført navnlig, at handlingerne har karakter af lovlig frihedskamp mod et udemokratiske og undertrykkende regime og derfor ikke omfattes af straffelovens § 114.

Hverken ASMLA, Jaish al-Adl eller Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden har udført væbnede aktioner, som har medført civile tab eller været rettet mod civile mål. De væbnede aktioner har derimod været rettet mod repræsentanter for det iranske regime, herunder iranske sikkerhedsstyrker, olieinstallationer og banker. Olieinstallationerne tjener som regimets indtægtskilde, og de angrebne banker er opført på EU's og USA's sanktionslister som direkte bidragsydere til Irans understøttelse af terrorgrupper som Hamas og Hizbollah. Hertil kommer, at ASMLA ikke er opført på relevante terrorlister.

For så vidt angår hans Twitter-opslag af bl.a. den 22. september 2018 har han gjort gældende navnlig, at strafbarhed efter straffelovens § 136, stk. 2, forudsætter en udtrykkelig billigelse af et terrorangreb. Ordet "udtrykkelig" er indsat i bestemmelsen for at begrænse dens anvendelsesområde i forhold til ytringsfriheden. Opslagene skal efter deres indhold og kontekst betragtes som udtryk for politiske tilkendegivelser og ikke som billigelse af terrorisme.

Straffen bør i givet fald nedsættes betydeligt navnlig under hensyn til sagens omstændigheder og hans motiver for de begåede handlinger. Langt hovedparten af de aktiviteter, der er tilvejebragt midler til, har udgjort lovlig politisk virksomhed.

En udvisning vil være et uproportionalt indgreb i hans ret til privatliv og familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Hans handlinger var ikke rettet mod Danmark eller mod danske interesser, og der er ingen risiko for recidiv. Han er ikke tidligere straffet. Dertil kommer hans gode personlige forhold, herunder at hans hustru, børn og børnebørn alle har ophold i Danmark og ikke kan forventes at rejse med ham til Iran i tilfælde af udvisning.

T2 har anført navnlig, at handlingerne skal anses som lovlig frihedskamp mod det totalitære iranske regime og derfor ikke er omfattet af straffelovens § 114.

ASMLA er en sekulær politisk bevægelse, som er i opposition til Irans totalitære og undertrykkende styre. ASMLA er hverken opført på EU's eller USA's terrorlister. Bevægelsen kæmper for at vælte styret, hvilket er en forudsætning for indførelse af demokrati og selvbestemmelse for det ahwaziske mindretal i Iran.

At ASMLA har samarbejdet med udemokratiske kræfter i kampen mod det iranske styre kan ikke føre til, at handlingerne omfattes af straffelovens § 114.

Vedrørende hans Twitter-opslag af bl.a. den 22. september 2018 har han anført navnlig, at opslagene ikke er omfattet af straffelovens § 136, stk. 2, da de ikke udtrykkeligt billiger en terrorhandling. Der er tale om lovlige ytringer, som er beskyttet af Menneskerettighedskonventionens artikel 10 om retten til ytringsfrihed.

Straffen bør i givet fald nedsættes betydeligt, bl.a. fordi der er tale om modstand mod det iranske styre, der ikke anses som demokratisk, og som anvender dødsstraf, tortur og diskretionær frihedsberøvelse samt undertrykker etniske minoriteter.

Udvisning vil uanset indrejseforbuddets længde være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 8, da udvisningen vil være et uproportionalt indgreb i hans ret til privatliv og familieliv, navnlig på grund af hensynet til hans børn, som har haft hele deres opvækst og skolegang i Danmark. Han er ikke tidligere straffet og dermed heller ikke tidligere betinget udvist eller advaret om risikoen for udvisning.

T3 har anført navnlig, at handlingerne har karakter af lovlig frihedskamp. Det skyldes, at væbnede handlinger, der er rettet mod udemokratiske og undertrykkende regimer med henblik på at etablere eller genindføre demokratiske værdier, og som ikke er rettet mod civile, ikke er omfattet af straffelovens § 114.

For så vidt angår hans opslag på Facebook og Twitter af 22. og 23. september 2018 har han anført navnlig, at opslagene ikke er omfattet af straffelovens § 136, stk. 2, da de ikke indehol-

der en udtrykkelig billigelse af et terrorangreb. Ytringerne er beskyttede af retten til ytringsfrihed efter Menneskerettighedskonventionens artikel 10, og de er alene udtryk for hans vurdering af det pågældende angrebs lovlighed.

Straffen skal i givet fald nedsættes betydeligt. Der er tale om frihedskamp mod et ikke demokratisk styre. Desuden må det lægges til grund, at han har haft en mindre rolle end de øvrige tiltalte.

Med hensyn til spørgsmålet om frakendelse af indfødsret og udvisning har han anført navnlig, at han ved frakendelse formentlig bliver statsløs, og at bevisusikkerheden om hans iranske statsborgerskab ikke skal komme ham til skade. Han har i øvrigt ikke udvist en handlemåde, som er til alvorlig skade for Danmarks vitale interesser. Hertil kommer, at frakendelse af hans danske indfødsret vil være uproportional. Han har ingen muligheder for at etablere sig i Iran, og det er ubestridt, at han vil blive henrettet, hvis han rejser til Iran. Han er ikke tidligere straffet og bør alene tildeles en advarsel om udvisning.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden og Jaish Al-Adl er terrororganisationer omfattet af straffelovens § 114, og at T1, T2 og T3 har overtrådt straffelovens § 114 b og § 114 e ved gennem ASMLA at have støttet og fremmet disse organisationers terrorvirksomhed.

Den retlige prøvelse af, om handlingerne er omfattet af straffelovens § 114, skal foretages på baggrund af landsrettens bevisresultater, hvorefter det skal lægges til grund, at hverken ASMLA, Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden eller Jaish Al-Adl i det hele eller hovedsageligt handlede med det formål at udbrede demokratiske værdier i Iran, og at de udførte angreb ikke alene eller primært var rettet mod militære mål.

Allerede derfor er betingelserne for at anse de foretagne angreb for at være led i en demokratisk motiveret modstandskamp ikke opfyldt.

Heller ikke de anvendte angrebsmidler kan anses for lovlige i en kamp mod et udemokratisk og undertrykkende regime i fredstid, eftersom angrebene ikke var tilstrækkeligt afgrænset til det iranske militær.

Der foreligger ikke eksempler i dansk retspraksis på, at væbnede angreb er anerkendt som lovlig modstandskamp.

Facebook- og Twitter-opslagene er omfattet af straffelovens § 136, stk. 2, idet opslagene har karakter af udtrykkelige billigelser af terrorangrebet den 22. september 2018.

T3s beskrivelse af angrebet på militærparaden som ”den helteagtige aktion” eller lignende rummer en sådan grad af positiv omtale og påskønnelse af angrebet, at dette udgør en udtrykkelig billigelse heraf.

Ytringerne i Twitter-opslagene om, at angrebet ”hører under rammerne af selvforsvar”, skal ses bl.a. i sammenhæng med oplysningerne om angrebets karakter, hvor såvel ubevæbnede militærpersoner som civile blev dræbt eller såret.

Grovheden af den begåede kriminalitet understreges af, at samarbejdet med den saudiarabiske efterretningstjeneste, som forløb over ca. 8 år, også har angået militære anliggender, hvilket kunne få alvorlige følger for Danmark og danske interesser. Hertil kommer, at T1, T2 og T3 var bekendt med, at der var tale om terrorgrupper, som ville udføre væbnede terrorangreb i Iran.

Den samlede strafudmåling bør på denne baggrund ligge i niveauet 10-12 års fængsel. De politiske bevæggrunde bør ikke tillægges formildende betydning.

Der bør ikke ske en graduering af straffene, da det følger af landsrettens bevisresultat, at T1, T2 og T3 i det væsentlige har handlet i fællesskab.

Betingelserne for frakendelse af T3s danske indfødsret er opfyldt navnlig henset til kriminalitetens art og alvor.

Betingelserne for udvisning af T1, T2 og T3 er opfyldt, selv om det for så vidt angår T3 må lægges til grund, at der foreligger et afhængighedsforhold mellem ham og hans to mindreårige børn, der er danske statsborgere, jf. herved artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.

I proportionalitetsvurderingen skal indgå navnlig kriminalitetens art og alvor, samt at de alle kom til Danmark som voksne og kun i begrænset omfang har integreret sig i det danske samfund. Hertil kommer, at de både sprogligt og kulturelt vil kunne begå sig i Iran. At deres nærmeste familier opholder sig i Danmark medfører under disse omstændigheder ikke, at frakendelse af dansk indfødsret og udvisning er uproportional. En fastsættelse af indrejseforbud for bestandig vil på denne baggrund ikke være uproportional.

Retsgrundlag

Ved lov nr. 378 af 6. juni 2002 fik straffelovens § 114 bl.a. følgende affattelse:

”§ 114. For terrorisme straffes med fængsel indtil på livstid den, som med forsæt til at skræmme en befolkning i alvorlig grad eller uretmæssigt at tvinge danske eller udenlandske offentlige myndigheder eller en international organisation til at foretage eller undlade at foretage en handling eller at destabilisere eller ødelægge et lands eller en international organisations grundlæggende politiske, forfatningsmæssige, økonomiske eller samfundsmæssige strukturer begår en eller flere af følgende handlinger, når handlingen i kraft af sin karakter eller den sammenhæng, hvori den begås, kan tilføje et land eller en international organisation alvorlig skade:

1) Manddrab efter § 237.

2) Grov vold efter § 245 eller § 246.

3) Frihedsberøvelse efter § 261.

...

6) Grove våbenlovsovertrædelser efter § 192 a eller lov om våben og eksplosivstoffer § 10, stk. 2.

7) Brandstiftelse efter § 180, sprængning ... efter § 183, stk. 1 og 2...”

Bestemmelsen i § 114 blev indsat i 2002 bl.a. på baggrund af et udkast fra Rådet for Den Europæiske Union til rammeafgørelse om bekæmpelse af terrorisme, som blev endeligt vedtaget den 13. juni 2002 (2002/475/RIA). I punkt 10 og 11 i præambelen i rammeafgørelsen hedder det:

”(10) Denne rammeafgørelse respekterer grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, som generelle principper for fællesskabsretten. Den Europæiske Union overholder de principper, der anerkendes i artikel 6, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union, og som afspejles i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, særlig kapitel VI. Intet i denne rammeafgørelse kan fortolkes på en måde, som indskrænker eller er til hinder for de grundlæggende frihedsrettigheder som f.eks. strejkeret, forsamlings-, forenings- eller ytringsfrihed, herunder retten til sammen med andre at oprette fagforeninger og til at blive medlem af fagforeninger for at forsvare sine interesser og den hertil knyttede ret til at demonstrere.

(11) Denne rammeafgørelse fastsætter ikke regler for de aktiviteter, væbnede styrker udfører under væbnede konflikter som defineret i humanitær folkeret, og som er omfattet af denne ret, eller for de aktiviteter, en medlemsstats væbnede styrker udfører som led i deres officielle funktioner, for så vidt disse aktiviteter er omfattet af andre internationale retsregler -”

I tilknytning til rammeafgørelsen forelå et udkast til erklæring fra Rådet. Udkastet blev medtaget i bilag 3 til lovforslaget om bl.a. § 114. I udkastet og i den vedtagne erklæring (råds erklæring 109/2002) hedder det:

”Rådet erklærer, at rammeafgørelsen om bekæmpelse af terrorisme omfatter handlinger, som alle Den Europæiske Unions medlemsstater anser for alvorlige overtrædelser af deres straffelove, begået af personer, hvis mål er en trussel mod deres demokratiske samfund, der respekterer retsstatsprincippet, og mod den civilisation, disse samfund bygger på. Den skal forstås på denne måde og kan ikke bruges som et argument for nu at betragte adfærd, som blev udført af mennesker, der handlede for at bevare eller genskabe disse demokratiske værdier, hvilket navnlig var tilfældet i visse medlemsstater under anden verdenskrig, som ”terroristhandlinger”. Den kan heller ikke bruges til at anklage personer, der udøver deres legitime ret til at udtrykke deres meninger, for terrorisme, selv om de under udøvelsen af en sådan ret begår lovovertrædelser.”

I de specielle bemærkninger til § 114 anføres bl.a. (Folketingstidende 2001-02, 2. samling, tillæg A, lovforslag nr. L 35, s. 875):

”Med bestemmelsen foreslås indført en særlig terrorisme-paragraf i straffeloven. Den hidtil gældende § 114 bevares, men flyttes til § 114 c og d, idet det ikke helt kan udelukkes, at der kan være forhold af mindre graverende, som ikke kan betegnes som terrorvirksomhed i gængs forstand, men som i dag er omfattet af formuleringen om den, der har til hensigt ”ved magtanvendelse at øve indflydelse på offentlige anliggender eller fremkalde forstyrrelse af samfundsordenen”.

Efter lovforslaget skal den, der med forsæt til at skræmme befolkningen i alvorlig grad, eller uretmæssigt at tvinge danske eller udenlandske offentlige myndigheder eller en international organisation til at foretage eller undlade at foretage en handling, eller at destabilisere eller ødelægge et lands eller en international organisations politiske, forfatningsmæssige, økonomiske eller samfundsmæssige strukturer, begår en af de i bestemmelsen opregnede lovovertrædelser, straffes for terrorisme med fængsel indtil på livstid. Forsætskravet i § 114 omfatter alle forsætsgrader.

Bestemmelsen skal navnlig gennemføre EU's rammeafgørelse om bekæmpelse af terrorisme. I modsætning til den gældende bestemmelse i straffelovens § 114 er den, som det fremgår, ikke begrænset til at beskytte danske samfundsforhold mv.”

I Retsudvalgets betænkning af 21. maj 2002 over lovforslaget anførte et flertal i udvalget bestående af Socialdemokratiets, Venstres, Det Konservative Folkepartis, Socialistisk Folkepartis, Det Radikale Venstres og Enhedslistens medlemmer af udvalget bl.a. (Folketingstidende 2001-02, 2. samling, tillæg B, lovforslag nr. L 35, sp. 1466 f.):

”S, V, KF, SF, RV og EL ønsker at fremhæve, at begrebet terrorisme er defineret i forhold til den legitime stat, der bygger på de universelle værdier: menneskets værdighed, frihed, lighed og solidaritet, respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder. Den legitime stat bygger på princippet om demokrati og retsstatsprincippet. Terrorismen udgør en trussel for demokratiet, den frie udøvelse af menneskerettighederne og den økonomiske og sociale udvikling.

S, V, KF, SF, RV og EL lægger vægt på, at den foreslåede bestemmelse i § 114 skal fortolkes i lyset af den erklæring, som EU-landene nåede til politisk enighed om samtidig med EU-rammeafgårelsen om bekæmpelse af terrorisme.

...

S, V, KF, SF, RV og EL ønsker ligeledes at fremhæve den begrænsning i anvendelsesområdet for § 114, som kommer til udtryk i præamblen til EU-rammeafgårelsen.

...

S, V, KF, SF, RV og EL ønsker på den baggrund at understrege, at bestemmelsen i § 114 skal læses med de begrænsninger, der følger heraf. Når det konkret skal vurderes, om en begået handling er omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 114, må der derfor foretages en samlet vurdering af alle sagens elementer. I lyset af den nævnte rådserklæring og præambelen til rammeafgårelsen skal et element i denne samlede vurdering være, om en handling er rettet mod besættelsesmagter m.v. Det kan i den forbindelse indgå, hvorledes det internationale samfund stiller sig i forhold til det pågældende land, f.eks. via FN-resolutioner.”

Højesterets begrundelse og resultat

1. Sagens baggrund og temaer

T1, T2 og T3 er fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 108, stk. 1 og stk. 2, jf. stk. 1, ved i perioden mellem 2012 og den 3. februar 2020 i forening at have bistået en saudiarabisk efterretningstjeneste med at virke inden for den danske stats område, idet de indsamlede og videregav oplysninger om enkeltpersoner i Danmark og i udlandet, om organisationer i udlandet samt om iranske militære anliggender (forhold 1).

Endvidere er de fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 114 e, jf. til dels § 21, ved i perioden mellem 2012 og den 3. februar 2020 i forening, og som medlemmer af ASMLA (Arab Struggle Movement for the Liberation of Ahwaz), at have fremmet og forsøgt at frem-

me virksomheden for Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden, der i Iran begår handlinger omfattet af straffelovens § 114, stk. 1, nr. 1-8 (forhold 2). De er også fundet skyldige i at have fremmet og forsøgt at fremme virksomheden for Jaish al-Adl i perioden mellem 2013 og den 3. februar 2020 (forhold 3).

Herudover er de fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 114 b, nr. 2, jf. til dels § 21, ved i perioden mellem 2012 og 2020 i forening gennem en saudiarabisk efterretningstjeneste at have tilvejebragt 15 mio. kr. og forsøgt at tilvejebringe yderligere 15 mio. kr. til ASMLA og Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden (forhold 4). T2 er endvidere fundet skyldig i overtrædelse af de samme bestemmelser ved den 20. november 2015 gennem en saudiarabisk embedsmand at have forsøgt at tilvejebringe midler til Jaish al-Adl (forhold 5).

Endelig er de fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 2, ved bl.a. i september 2018 hver især offentligt udtrykkeligt at have billiget et terrorangreb begået den 22. september 2018 på en militærparade i byen Ahwaz i Iran, hvor et ukendt antal civile og militære personer blev dræbt eller såret (forhold 9, forhold 10, 1. og 3. punkt, og forhold 11).

Landsretten fastsatte straffen for T1 til fængsel i 8 år, for T2 til fængsel i 7 år og for T3 til fængsel i 6 år. T3 blev frakendt sin danske indfødsret, og alle tre blev udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig.

For Højesteret er der ikke påstået frifindelse for overtrædelse af straffelovens § 108, stk. 1 og stk. 2, jf. stk. 1, om at have bistået en saudiarabisk efterretningstjeneste med at virke inden for den danske stats område (forhold 1) og for T1s overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 2, i forhold 9, 3. punkt.

Hovedspørgsmålet for Højesteret er, om handlinger, som er begået af ASMLA, Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden og Jaish al-Adl, er terror eller legitim frihedskamp. Dette har betydning for, om landsretten har anvendt straffelovens § 114 b, nr. 2, og § 114 e, urigtigt, således at T1, T2 og T3 skal frifindes for overtrædelse af disse bestemmelser.

Herudover er spørgsmålene, om de for nogle Twitter-opslag og et Facebook-opslag skal frifindes for overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 2 (forhold 9, 1. og 2. punkt, forhold 10, 1. og 3. punkt, og forhold 11), om der er grundlag for at nedsætte eller forhøje den straf, som de

hver især er idømt af landsretten, om T3 skal frakendes sin danske indfødsret, og om de skal udvises.

2. Straffansvar efter straffelovens § 114 b, nr. 2, og § 114 e

2.1. Indledning

Som anført er T1, T2 og T3 fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 114 b, nr. 2 (tilvejebringelse af midler til en terrororganisation), og § 114 e (øvrige fremme af en terrororganisations virksomhed). Efter bestemmelserne er det en betingelse for at straffe, at tilvejebringelsen af midler eller fremme af virksomheden er sket til en person, en gruppe eller en sammenlutning, der begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af bl.a. straffelovens § 114.

T1, T2 og T3 har anført navnlig, at de skal frifindes for overtrædelse af straffelovens § 114 b, nr. 2, og § 114 e (sagens forhold 2-4 og for T2 også forhold 5), idet landsretten har anvendt bestemmelserne urigtigt. De har således gjort gældende, at de handlinger, som de har støttet, og som er begået af sagens tre organisationer (ASMLA, Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden og Jaish al-Adl), ikke har medført drab på civile, men har været rettet mod statslige mål tilhørende det iranske totalitære regime med henblik på at etablere et demokratisk samfund i Ahwaz-området. De handlinger, som de har støttet, er derfor ikke omfattet af straffelovens § 114, idet handlingerne indgår som led i en legitim frihedskamp. De har dermed ikke overtrådt straffelovens § 114 b, nr. 2, og § 114 e.

2.2. Straffelovens § 114, stk. 1

Efter straffelovens § 114, stk. 1, skal der straffes for terrorisme, når der med det fornødne forsæt – bl.a. til at skræmme en befolkning i alvorlig grad eller destabilisere et lands grundlæggende strukturer – begås handlinger, som er nævnt i bestemmelsens stk. 1 (f.eks. drab, frihedsberøvelser eller sprængninger med det formål at skade andres formue), og som kan tilføje et land eller en international organisation alvorlig skade.

Straffelovens § 114, stk. 1, der blev indsat i loven i 2002, gennemfører navnlig EU's rammeafgørelse af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme (2002/475/RIA). Bestemmelsen skal fortolkes indskrænkende i lyset af præambelen til EU-rammeafgørelsen samt den erklæring, som EU-landene vedtog i tilknytning til rammeafgørelsen (rådserklæring 109/2002).

Retsudvalget har i betænkning af 21. maj 2002 over lovforslaget til bl.a. § 114 (Folketingstidende 2001-02, 2. samling, tillæg B, lovforslag nr. L 35, sp. 1466 f.) i lyset af præamblen til EU-rammeafgørelsen samt den nævnte erklæring udtalt, at det ved vurderingen af, om en handling er omfattet af § 114, stk. 1, bl.a. skal indgå, om handlingen har været rettet mod et demokratisk samfund, der respekterer retsstatsprincippet, eller har været rettet mod en besættelsesmagt mv. Disse forhold skal ifølge betænkningen indgå i en samlet vurdering af alle sagens elementer, jf. også Højesterets dom af 25. marts 2009 (UfR 2009.1453).

Højesteret finder efter det anførte, at selve det forhold, at en handling har været rettet mod et land, som ikke er et demokratisk samfund, men regeres af et totalitært regime, der ikke respekterer retsstatsprincippet, ikke indebærer, at handlingen falder uden for § 114, stk. 1's anvendelsesområde. Om handlingen falder uden for § 114, stk. 1, beror som nævnt på en samlet vurdering af alle sagens elementer.

2.3. Den konkrete sag

Landsretten har som resultat af bevisbedømmelsen lagt til grund, *at* Iran ikke er en besættelsesmagt i Ahwaz, og *at* Iran ikke er et demokratisk samfund, men regeres af et totalitært regime, der ikke respekterer retsstatsprincippet.

Landsretten har herudover for så vidt angår ASMLA og Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden lagt til grund bl.a., *at* Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden var en del af ASMLA, *at* ASMLA ikke i det hele eller hovedsageligt handlede med det formål at udbrede demokratiske værdier i Iran eller en del af Iran, og *at* ASMLA tilstræbte en løsrivelse af Ahwaz fra Iran og i den forbindelse indgik i tætte alliancer med bl.a. antidemokratiske kræfter.

Endvidere har landsretten lagt til grund, *at* ASMLA bl.a. planlagde og gennemførte angreb, der ramte eller kunne ramme såvel militære som ikke militære mål, *at* ASMLA herunder gennemførte angreb mod den iranske olieindustri og det iranske bankvæsen med det formål at skræmme i hvert fald dele af den almindelige befolkning og destabilisere Iran, og *at* sondringen mellem arabere og andre befolkningsgrupper indgik ved ASMLA's vurdering af, om et mål var acceptabelt.

For så vidt angår Jaish al-Adl har landsretten lagt til grund, *at* organisationen ikke fremmede demokratiske værdier, *at* den hovedsageligt angreb statslige mål, *at* angrebene havde dødsfald til følge, og *at* organisationen tog gidsler.

På baggrund af landsrettens bevisbedømmelse tiltræder Højesteret, at der er tale om organisationer, der begik eller havde til hensigt at begå terrorhandlinger omfattet af straffelovens § 114, stk. 1. Dette gælder, selv om Iran som anført af landsretten ikke er et demokratisk samfund, men regeres af et totalitært regime, der ikke respekterer retsstatsprincippet. Landsretten har således ikke anvendt loven urigtigt, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, jf. § 912, stk. 1, nr. 3.

Højesteret tiltræder herefter, at T1, T2 og T3 er fundet skyldige i overtrædelse af § 114 e, jf. til dels § 21, i sagens forhold 2 og 3, og § 114 b, nr. 2, jf. til dels § 21, i sagens forhold 4 og for T2 også i sagens forhold 5.

3. Strafansvar efter straffelovens § 136, stk. 2

T1, T2 og T3 er som nævnt ved landsrettens dom fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 2, ved bl.a. den 22. september 2018 offentligt udtrykkeligt at have billiget et terrorangreb den 22. september 2018 i byen Ahwaz i Iran, hvor et ukendt antal civile og militære personer blev dræbt eller såret, idet de hver især udsendte Twitter-opslag, hvoraf fremgik: ”At gå efter Den Iranske Revolutionsgarde som led i den ahwaziske nationale modstand i forbindelse med militærparaden i Ahwaz hører under rammerne af selvforsvar mod den militære milits, der internationalt er kategoriseret som værende terroristisk” (sagens forhold 9, 1. og 2. punkt, forhold 11 og forhold 10, 1. punkt).

Endvidere er T3 fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 2, idet han på sin Facebook-profil den 23. september 2018 slog følgende tekst op: ”Havde det ikke været for den koordinerede præcise og hurtige mediereaktion for ahwazierne i går efter den helteagtige aktion af Den Nationale Ahwaziske Modstand, ville alle medierne i dag, særligt de iranske, have talt om en ”Daesh aktion i Ahwaz”, og så ville enhver ahwazisk aktivitet være blevet kategoriseret som ”Daesh aktion”, ligesom det skete i Syrien” (sagens forhold 10, 3. punkt).

For Højesteret er der ikke påstået frifindelse for T1s overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 2, ved i et tv-interview til udsendelsen ”Ordet som sværd” offentligt udtrykkeligt at have billiget terrorangrebet den 22. september 2018 (sagens forhold 9, 3. punkt).

For Højesteret er spørgsmålet således navnlig, om de omhandlede Twitter- og Facebook-opslag er udtryk for en udtrykkelig billigelse af terrorangrebet den 22. september 2018, hvor et ukendt antal civile og militære personer som nævnt blev dræbt eller såret.

Ved afgørelse af, om der efter straffelovens § 136, stk. 2, foreligger en udtrykkelig billigelse, finder Højesteret, at der må foretages en samlet vurdering af indholdet af den pågældende ytring og den sammenhæng, den er fremsat i.

Højesteret finder, at de omhandlede Twitter-opslag ikke kan anses for en udtrykkelig billigelse af terrorangrebet den 22. september 2018. Der foreligger således ikke en overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 2.

Med hensyn til T3s Facebook-opslag den 23. september 2018 finder Højesteret, at hans omtale af terrorangrebet som ”den helteagtige aktion” eller lignende udgør en udtrykkelig billigelse af terrorangrebet. Det forhold, at formålet med opslaget bl.a. var at understrege vigtigheden af, at ansvaret for terrorangrebet ikke blev tilskrevet ISIS, kan ikke føre til et andet resultat. Det samme gælder ytringsfriheden efter Menneskerettighedskonventionens artikel 10.

På denne baggrund finder Højesteret ligesom byretten, at T1, T2 og T3 skal frifindes for overtrædelse af § 136, stk. 2, for de omhandlede Twitter-opslag i henholdsvis sagens forhold 9, 1. og 2. punkt, forhold 11 og forhold 10, 1. punkt. Højesteret finder endvidere ligesom landsretten, at T3 er skyldig i overtrædelse af § 136, stk. 2, for Facebook-opslaget i sagens forhold 10, 3. punkt.

4. Strafudmålingen

Som anført er T1, T2 og T3 af landsretten idømt fængsel i henholdsvis 8 år, 7 år og 6 år.

Højesteret finder, at straffene er passende udmålt, herunder at der henset til den rolle, som de hver især har haft, er grundlag for som sket at graduere straffene.

Ved strafudmålingen har Højesteret vedrørende overtrædelsen af straffelovens § 108, stk. 1 og stk. 2, jf. stk. 1, lagt vægt på navnlig, at der er tale om en længerevarende, omfattende og systematisk indsamling og videregivelse af oplysninger om enkeltpersoner i Danmark og i ud-

landet, om organisationer i udlandet samt om iranske militære anliggender. Der er tale om handlinger, som kan være til skade for danske eller udenlandske samfundsinteresser eller enkeltpersoners liv eller sikkerhed, og som har udgjort bistand til en saudiarabisk efterretnings-tjenestes virke inden for den danske stats område.

For så vidt angår overtrædelserne af straffelovens § 114 b, nr. 2, jf. til dels § 21, og § 114 e, jf. til dels § 21, har Højesteret lagt vægt på navnlig, at der er tale om en længerevarende, omfattende og systematisk finansiering og fremme til dels forsøg herpå af terrorvirksomhed. Højesteret har i formildende retning lagt vægt på baggrunden for T1, T2 og T3s handlinger, herunder at der er tale om en modstand mod og bekæmpelse af det iranske styre, der ikke kan anses for demokratisk, og som anvender bl.a. dødsstraf, tortur og diskretionær frihedsberøvelse og undertrykker etniske minoriteter. Hertil kommer, at T1, T2 og T3 i den forbindelse også har søgt at forbedre forholdene for minoriteter i Iran, og at en del af de midler, som de har indsamlet, er anvendt til lovlige politiske aktiviteter mv.

5. Frakendelse af T3s danske indfødsret

5.1. Generelt om betingelserne for frakendelse af dansk indfødsret

Af den dagældende indfødsretslovs § 8 B, stk. 1, fremgår, at den, der findes skyldig i overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13, ved dom kan frakendes sin danske indfødsret, medmindre den pågældende derved bliver statsløs. Straffelovens kapitel 12 angår forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og omfatter bl.a. § 108 om anden efterretningsvirksomhed end spionage. Straffelovens kapitel 13 angår forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme mv. og omfatter bl.a. § 114 b, nr. 2, om økonomisk støtte til en terrorgruppe mv. og § 114 e om øvrig fremme af en terrorgruppe mv.

Det fremgår af forarbejderne til indfødsretslovens § 8 B, stk. 1 (Folketingstidende 2003-04, tillæg A, lovforslag nr. L 138, s. 4895 ff.), at bestemmelsen bygger bl.a. på Den europæiske konvention om statsborgerret, hvorefter statsborgerskab kan fratages på grund af en handle-måde, som er til "alvorlig skade for et lands vitale interesser".

Det fremgår af bl.a. Højesterets dom af 19. november 2018 (UfR 2019.736), at der ved vurderingen af, om indfødsret skal frakendes, når lovens betingelser er opfyldt, efter forarbejderne til indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, skal foretages en proportionalitetsafvejning af på den ene

side forholdets grovhed og på den anden side en frakendelses betydning for den pågældende. I tilfælde, hvor en person dømmes for mere alvorlige forhold, bør den pågældende som udgangspunkt frakendes dansk indfødsret. Ved mere alvorlige forhold forstås forhold, der straffes med fængsel i 2 år eller derover. Den betydning, en frakendelse har for den pågældende, kan dog tale afgørende imod frakendelse af dansk indfødsret selv ved mere alvorlige forhold. Det kan bl.a. blive aktuelt, hvis den pågældende ikke har nogen eller alene en meget ringe tilknytning til et andet land.

Den betydning, frakendelse af dansk indfødsret har for en person, må efter forarbejderne bero på en konkret vurdering af den pågældendes forhold. Heri indgår bl.a. personens tilknytning her til landet og til udlandet, herunder det eller de lande, den pågældende tillige er statsborger i, og det bør tillægges særlig vægt, hvor den pågældende har haft sin opvækst. I vurderingen indgår desuden personens aktuelle familiemæssige forhold her i landet og i udlandet samt den pågældendes sprogkunderskaber.

Det fremgår også af forarbejderne til indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, at udlændingelovens regler om udvisning i et vist omfang bør inddrages i afvejningen, således at der normalt ikke bør ske frakendelse af dansk indfødsret, hvis det efter udlændingelovens regler vil være et uproportionalt indgreb at udvise den pågældende, jf. herom nedenfor under pkt. 6.6.

Der skal i forbindelse med afgørelsen af spørgsmålet om frakendelse af indfødsret ikke tages stilling til, om den pågældende efter udsendelse risikerer at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Denne vurdering skal først foretages, når der efter udlændingelovens regler skal tages stilling til, om den pågældende skal udsendes fra Danmark, jf. herved Højesterets domme af 8. juni 2016 (UfR 2016.3235) og 14. november 2017 (UfR 2018.769).

Frakendelse af indfødsret skal i øvrigt være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Menneskerettighedskonventionens artikel 8 og de krav, der følger af EU-retten.

Som anført i Højesterets dom af 5. oktober 2022 (UfR 2023.34) fremgår det af Menneskerettighedsdomstolens praksis, at frakendelse af statsborgerskab ikke må være vilkårlig, og at der

skal foretages en vurdering af konsekvenserne af frakendelsen for den pågældendes privatliv, jf. dom af 22. december 2020 i sag 43936/18 (Usmanov mod Rusland), præmis 53.

Som også anført i den nævnte højesteretsdom følger det af EU-Domstolens praksis bl.a., at medlemsstaterne ved frakendelse af statsborgerskab skal iagttage bl.a. proportionalitetsprincippet for så vidt angår virkningerne heraf for den berørte persons situation og i givet fald for den pågældendes familiemedlemmer i forhold til EU-retten. Frakendelse af statsborgerskab skal være i overensstemmelse med EU's charter om grundlæggende rettigheder, herunder særligt retten til respekt for privatliv og familieliv, som er fastsat i chartrets artikel 7, idet denne artikel skal sammenholdes med forpligtelsen til at tage hensyn til barnets tarv, som anerkendes i chartrets artikel 24, stk. 2, jf. EU-Domstolens dom af 12. marts 2019 i sag C-221/17 (M.G. Tjebbes m.fl.).

5.2. Den konkrete vurdering om frakendelse af T3s danske indfødsret

T3 har anført, at han ved frakendelse af sin danske indfødsret formentlig bliver statsløs, og at bevisusikkerheden om hans iranske statsborgerskab ikke skal komme ham til skade.

Byretten og landsretten har lagt til grund, at T3 har iransk statsborgerskab, og der er for Højesteret ikke fremkommet oplysninger, som kan føre til en anden vurdering.

Da det således må lægges til grund, at T3 ved frakendelse af sin danske indfødsret ikke bliver statsløs, da han er straffet med fængsel i 6 år for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13, og da han henset til forholdenes karakter og grovhed efter Højesterets opfattelse har udvist en handlemåde, der er til alvorlig skade for Danmarks vitale interesser, skal han som udgangspunkt frakendes sin danske indfødsret efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1.

T3 boede, uddannede sig og arbejdede i Iran, indtil han som 25-årig indrejste i Danmark. Han skriver, læser og taler arabisk og persisk. Hans forældre og fire søskende bor i Iran. Han har dog meget lidt kontakt med dem. Han må samlet set anses for at have en stærk tilknytning til Ahwaz-området i Iran.

Højesteret finder på denne baggrund – og uanset T3s stærke tilknytning til Danmark, herunder som følge af de herboende to mindreårige børn, der har dansk indfødsret – at der ikke er grundlag for at fravige udgangspunktet i indfødsretsloven om, at han frakendes sin indfødsret.

Henset til karakteren og grovheden af T3s kriminalitet og hans tilknytning til henholdsvis Iran og Danmark finder Højesteret, at en frakendelse ikke vil være i strid med de krav, som følger af Menneskerettighedsdomstolens praksis i sager om frakendelse af statsborgerskab. Det samme gælder det EU-retlige proportionalitetsprincip samt artikel 7 og artikel 24, stk. 2, i EU-Chartret.

Højesteret tiltræder herefter, at T3 er frakendt sin danske indfødsret.

6. Udvisning

6.1. Indledning

Det følger af udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 22, nr. 1, 2 og 6, at T1, T2 og T3 skal udvises, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Spørgsmålet er, om udvisning vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om ret til respekt for privatliv og familieliv.

For så vidt angår T3 er spørgsmålet endvidere, om det vil være i strid med artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) at udvise ham, jf. herved udlændingelovens § 26 b, hvorefter udvisning af udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, kun kan ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

6.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

T1, T2 og T3 er indrejst i Danmark som voksne. De bor sammen med deres ægtefælle, og T2 og T3 bor også sammen med deres mindreårige børn. Udvisning vil derfor indebære et indgreb i deres ret til privatliv og familieliv, jf. Menneskerettighedskonventionens artikel 8, stk. 1, og er kun berettiget, hvis betingelserne i bestemmelsens stk. 2 er opfyldt. Udvisning har hjemmel i udlændingeloven og har til formål at forebygge uro eller forbrydelse. Det afgørende er herefter, om udvisning må anses for nødvendig af hensyn til disse formål. Dette beror på en proportionalitetsvurdering.

I proportionalitetsvurderingen indgår bl.a. de samfundsmæssige behov for udvisning under hensyn til karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet. I bedømmelsen indgår ligeledes, hvor længe den pågældende har været i opholdslandet samt styrken af de familiemæssige,

sociale og kulturelle bånd til opholdslandet og statsborgerlandet. De kriterier, der indgår i vurderingen, fremgår bl.a. af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 23. juni 2008 i sag 1638/03 (Maslov mod Østrig), præmis 68. Den vægt, der skal lægges på de enkelte kriterier, afhænger af den konkrete sags omstændigheder, jf. præmis 70.

6.3. Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde artikel 20

Det følger af EU-Domstolens fortolkning af TEUF artikel 20, at bestemmelsen er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, hvorefter en tredjelandsborger, som er blevet dømt for et strafbart forhold, skal udvises fra medlemsstatens område til et tredjeland, selv om den pågældende faktisk tager sig af et mindreårigt barn, som er statsborger i medlemsstaten, hvis udvisningen af den pågældende indebærer, at barnet bliver nødsaget til at forlade Unionens område og dermed fratages den effektive nydelse af kerneindholdet af sine rettigheder som unionsborger, jf. præmis 66-67 i EU-Domstolens dom af 5. maj 2022 i de forenede sager C-451/19 og C-532/19 (XU og QP).

Om barnet bliver nødsaget til at forlade Unionens område, beror på en bedømmelse af, om der består et afhængighedsforhold mellem forælderen og barnet. EU-Domstolen har i den nævnte doms præmis 69 udtalt, at når en mindreårig unionsborger har fast bopæl med begge sine forældre, og forældrene derfor i det daglige er fælles om at tage sig af barnet og om at varetage den retlige, følelsesmæssige og økonomiske forsørgelse af barnet, kan det formodes – hvilken formodning dog kan afkræftes – at der består et afhængighedsforhold mellem denne mindreårig unionsborger og vedkommendes forælder, der er tredjelandstatsborger, uafhængigt af den omstændighed, at den anden forælder, som er statsborger i den medlemsstat, på hvis område denne familie er bosiddende, har en ubetinget ret til at forblive på denne medlemsstats område.

En medlemsstat kan dog i ekstraordinære tilfælde udvise forælderen, selv om barnet som konsekvens heraf bliver nødsaget til at forlade Unionens område. Det er en forudsætning herfor, at udvisningen er begrundet i forælderen personlige adfærd, som skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkeligt alvorlig trussel, der er til skade for en grundlæggende samfundsinteresse i den pågældende medlemsstat, og at udvisningen er grundet i en hensyntagen til de forskellige involverede interesser, således at proportionalitetsprincippet iagttages, jf. bl.a. præmis 48-50 i EU-Domstolens dom af 13. september 2016 i sag C-304/14 (CS).

6.4. Den konkrete vurdering vedrørende udvisning af T1

T1, der i dag er 54 år, indrejste i Danmark som 36-årig fra Iran, hvor han er statsborger. Indtil varetægtsfængslingen i denne sag boede han sammen med sin ægtefælle, som også er iransk statsborger, sin mor og sine to voksne sønner. Han har en række familiemedlemmer i Danmark, herunder tre voksne døtre og sine børnebørn. Han har i Danmark ikke været tilknyttet arbejdsmarkedet, men har gået på sprogskole og studeret på VUC.

Han er født i Iran, hvor han før sin udrejse i 2006 havde uddannet sig til historiker og arbejdede som bl.a. historielærer. Han skriver, taler og læser arabisk og persisk, og han har fortsat familie og venner i Iran. Han har i øvrigt i kraft af sit virke i ASMLA bevaret stærke personlige og kulturelle bånd til Ahwaz-området i Iran.

T1 er idømt fængsel i 8 år for bl.a. i Danmark at have bistået en saudiarabisk efterretningstjeneste ved at indsamle og videregive forskellige oplysninger, for at have fremmet virksomheden for Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden og Jaish al-Adl, der begår terrorhandlinger i Iran, samt for at have tilvejebragt 15 mio. kr. og forsøgt at tilvejebringe yderligere 15 mio. kr. fra en saudiarabisk efterretningstjeneste til ASMLA og Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden.

Efter en samlet afvejning af kriminalitetens karakter og alvor, sammenholdt med T1s tilknytning til Danmark og Iran – og henset til, at der er betydelig risiko for, at han vil fortsætte sin kriminalitet, hvis han ikke udvises – finder Højesteret, at udvisning med indrejseforbud for bestandig ikke vil være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

T1 skal derfor udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig.

6.5. Den konkrete vurdering vedrørende udvisning af T2

T2, som i dag er 45 år, indrejste i Danmark som 27-årig fra Iran, hvor han er født og er statsborger. Indtil varetægtsfængslingen i denne sag boede han sammen med sin ægtefælle og deres nu seks børn, som alle er iranske statsborgere. Han har tidligere haft arbejde i Danmark.

T2 skriver, taler og læser arabisk og persisk. I Iran har han studeret på universitetet og aftjent værnepligt. Han har familie og venner i Iran. Han har kun meget begrænset kontakt med dem.

Han har i øvrigt i kraft af sit virke i ASMLA bevaret stærke personlige og kulturelle bånd til Ahwaz-området i Iran.

T2 er idømt fængsel i 7 år for bl.a. i Danmark at have bistået en saudiarabisk efterretningstjeneste ved at indsamle og videregive forskellige oplysninger, for at have fremmet virksomheden for Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden og Jaish al-Adl, der begår terrorhandlinger i Iran, for at have tilvejebragt 15 mio. kr. og forsøgt at tilvejebringe yderligere 15 mio. kr. fra en saudiarabisk efterretningstjeneste til ASMLA og Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden og for at have forsøgt at tilvejebringe midler gennem en saudiarabisk embedsmand til Jaish al-Adl.

Efter en samlet afvejning af kriminalitetens karakter og alvor sammenholdt med T2s tilknytning til Danmark og Iran – og henset til, at der er betydelig risiko for, at han vil fortsætte sin kriminalitet, hvis han ikke udvises – finder Højesteret, at udvisning med indrejseforbud for bestandig ikke vil være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

T2 skal derfor udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig.

6.6. Den konkrete vurdering vedrørende udvisning af T3

Det er for Højesteret ubestridt, at der foreligger et afhængighedsforhold mellem T3 og hans to mindreårige børn på henholdsvis 7 og 10 år, der er danske statsborgere. Han har derfor som udgangspunkt en afledt opholdsret her i landet efter TEUF artikel 20.

T3 kan imidlertid udvises og dermed miste sin ret til ophold her i landet, hvis den foreliggende sag efter EU-retten må anses for et ekstraordinært tilfælde.

Højesteret finder, at T3s adfærd – som følge af alvoren og karakteren af den udviste kriminalitet – udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkeligt alvorlig trussel, der er til skade for en grundlæggende samfundsinteresse.

Spørgsmålet er herefter, om en udvisning af T3 vil være i strid med det EU-retlige proportionalitetsprincip. Herom bemærkes følgende:

T3, der i dag er 43 år, indrejste i Danmark som 25-årig. Indtil varetægtsfængslingen i denne sag boede han sammen med sin ægtefælle, der er iransk statsborger, og sine to mindreårige børn, der er danske statsborgere. Han har haft arbejde i Danmark, gennemført en HF-uddannelse og studeret på Københavns Universitet. Han har gode dansk kundskaber og skriver, læser og taler dansk.

Han har i Iran gået på gymnasiet, studeret på universitetet og arbejdet i et laboratorium. Han skriver, taler og læser arabisk og persisk. Hans forældre og fire søskende bor i Iran. Han har dog meget lidt kontakt med dem. Han har i øvrigt i kraft af sit virke i ASMLA bevaret stærke personlige og kulturelle bånd til Ahwaz-området i Iran.

T3 er idømt fængsel i 6 år for bl.a. i Danmark at have bistået en saudiarabisk efterretningstjeneste ved at indsamle og videregive forskellige oplysninger, for at have fremmet virksomheden for Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden og Jaish al-Adl, der begår terrorhandlinger i Iran, samt for at have tilvejebragt 15 mio. kr. og forsøgt at tilvejebringe yderligere 15 mio. kr. fra en saudiarabisk efterretningstjeneste til ASMLA og Martyr Muhyiddin Al-Nasser Brigaden.

Med den begåede kriminalitet har T3 overtrådt bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13, der angår bl.a. forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og mod statsforfatningen og terrorisme mv. Han har som nævnt herved udvist en handlemåde, der er til alvorlig skade for Danmarks vitale interesser. Der er en betydelig risiko for, at han vil fortsætte sin kriminalitet, hvis han ikke udvises. Efter en afvejning af kriminalitetens karakter og alvor, T3s tilknytning til Danmark og Iran og afhængighedsforholdet mellem ham og hans to mindreårige børn, der er danske statsborgere, finder Højesteret, at udvisning med indrejseforbud for bestandig ikke vil være i strid med det EU-retlige proportionalitetsprincip.

På denne baggrund finder Højesteret, at der foreligger et ekstraordinært tilfælde, og at en udvisning af T3 herefter ikke vil være i strid med TEUF artikel 20.

Af de samme grunde, der er nævnt ovenfor, finder Højesteret, at en udvisning af T3 med indrejseforbud for bestandig ikke vil være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

T3 skal derfor udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig.

7. Konklusion mv.

Højesteret stadfæster landsrettens dom med den ændring, at T1, T2 og T3 frifindes for overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 2, i henholdsvis sagens forhold 9, 1. og 2. punkt, forhold 11 og forhold 10, 1. punkt.

T1 har fortsat været fængslet under anken.

T2 og T3 har været fængslet fra den 3. februar 2020 til den 12. januar 2024, hvor Østre Landsret afsagde kendelse om løsladelse. De har herefter igen været fængslet siden den 3. juni 2024, hvor Højesteret afsagde kendelse om varetægtsfængsling i 4 uger, som ved Højesterets kendelse af 1. juli 2024 blev forlænget frem til afsigelsen af denne dom.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes med den ændring, at T1 frifindes i forhold 9, 1. og 2. punkt, at T2 frifindes i forhold 11, og at T3 frifindes i forhold 10, 1. punkt.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for Højesteret.